

Ισραήλ

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Συντεταγμένες: 31°36′29″N 34°49′05″E

Το **Κράτος του Ισραήλ** (εβραϊκά: מְדִינַת יִשְׂרָאֵל, προφέρεται *Μεντινάτ Γισράέλ*, αραβικά: دولة اسرائيل, προφέρεται *Ντάουλατ Ισραΐλ*) είναι ένα μικρό, ανεπτυγμένο, κράτος της Μέσης Ανατολής, με έκταση 20.770 τετρ. χλμ. και πληθυσμό 7.587.000 κατοίκους περίπου. Ιδρύθηκε μόλις το 1948 με σκοπό να μετατραπεί σε εθνική εστία όσων απανταχού Εβραίων επιθυμούν να πολιτογραφηθούν πολίτες του απ' όπου και αν προέρχονται. Ωστόσο το σύγχρονο κράτος του Ισραήλ διεκδικεί ιστορική συνέχεια με τα αρχαία βιβλικά κράτη του Ισραήλ και της Ιουδαίας, το έπος των οποίων έχει κεντρική θέση στην ιουδαϊκή θρησκεία και μνήμη. Η πλειονότητα των κατοίκων του κράτους είναι Εβραίοι, ενώ η μεγαλύτερη μειονότητα είναι Άραβες (20%).

Πίνακας περιεχομένων

- 1 Σύγχρονη Ιστορία
- 2 Κοινωνικές τάσεις
- 3 Γεωγραφία
- 4 Κλίμα
- 5 Οικονομία
- 6 Πολιτισμός
- 7 Δημογραφία
- 8 Μεταφορές
- 9 Διακυβέρνηση
- 10 Εκλογές
- 11 Σχέσεις Ελλάδας - Ισραήλ
- 12 Διαβάστε επίσης
- 13 Πηγές
- 14 Παραπομπές
- 15 Βιβλιογραφία

Σύγχρονη Ιστορία

1925. Τελετή θεμελίωσης του **Εβραϊκού Πανεπιστημίου Ιερουσαλήμ**.

Οι Εβραίοι ζουν εδώ και χιλιάδες χρόνια στην περιοχή του σύγχρονου Ισραήλ και στην αρχαιότητα ήταν πλειονότητα μέχρις ότου εκδιώχθηκαν από τους Ρωμαίους και κατοίκησαν σε διάφορα μέρη του κόσμου. Οι Ρωμαίοι μετονόμασαν τη χώρα από Ιουδαία σε Παλαιστίνη κατά την "Παλαιστίνη Συρία" του Ηροδότου. Η περιοχή κατακτήθηκε μεταγενέστερα από Βυζαντινούς (330-640 μ.χ.), κατόπιν Άραβες (7ο αιώνα μ.χ.), Σελτζούκους Τούρκους (1071 μ.χ.), Σταυροφόρους Ευρωπαίους (1099 - 1187μ.χ.), Μαμελούκους Αιγύπτιους (περί το 1250 - 1516 μ.χ.), Οθωμανούς (1516-1831), Αιγύπτιους (1831-1841) και πάλι Οθωμανούς/Τούρκους (1841 - 1917) ενώ διετέλεσε βρετανικό προτεκτοράτο μεταξύ 1920 - 1948. Δηλαδή η περιοχή της Παλαιστίνης παρέμεινε ως επί το πλείστον μουσουλμανική κατά πλειονότητα των κατοίκων της από το 1270 μ.Χ. έως και τον 20ο αιώνα.

Ο πρώτος μαζικός επαναπατρισμός Εβραίων συνέβη κατά τον 14ο αιώνα κυρίως από την Ισπανία προς την Ιερουσαλήμ. Από τον 19ο

Κράτος του Ισραήλ

מְדִינַת יִשְׂרָאֵל

Σημαία του Ισραήλ

Έμβλημα του Ισραήλ

Εθνικό σύνθημα: *Κανένα*

Εθνικός ύμνος: **Ύατικβά**
"Η Ελπίδα"

Θέση του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή

Πρωτεύουσα	Ιερουσαλήμ ^[1]
• Πληθυσμός	8,051,200 το 2007 ^[2]
• Συντεταγμένες	31 °47'N 35 °13'E
Μεγαλύτερη πόλη	Ιερουσαλήμ
Επίσημες γλώσσες	Εβραϊκά, Αραβικά
Πολίτευμα	Κοινοβουλευτική Δημοκρατία
Πρόεδρος	Ρεουβέν Ριβλίν
Πρωθυπουργός	Μπενιαμίν Νετανιάχου
Ανεξαρτησία (από τη Βρετανική Εντολή της Παλαιστίνης) Ίδρυση Ισχύον Σύνταγμα	14 Μαΐου 1948 Κανένα επίσημο
Έκταση	
• Σύνολο	22.072 km ² (151η)
• % Νερό	2
• Σύνορα	1.017 km
Ακτογραμμή	273 km

Φωτογραφία της δεκαετίας 1930. Το νεόκτιστο εβραϊκό νοσοκομείο **Χαντάσα**.

Το πλοίο 'Κράτος του Ισραήλ' ιδιοκτησίας της οργάνωσης 'Χαγκανά' αποβιβάζει Εβραίους μετανάστες στο λιμάνι της Χάιφα το 1947.

Ο Δαβίδ Μπεν Γκουριόν ανακηρύσσει την ανεξαρτησία του Ισραήλ στις 14 Μαΐου 1948, κάτω από την εικόνα του Θεόδωρου Χερτσλ οραματιστή του σύγχρονου εβραϊκού κράτους.

αιώνα το σιωνιστικό κίνημα (που είχε ιδρυθεί το 1897 με σκοπό την ίδρυση του Ισραήλ), απαίτησε τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου εβραϊκού κράτους, ενώ ανέλαβε την παράνομη μετανάστευση εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων στην Παλαιστίνη, την οποία προσπάθησαν αρχικά να σταματήσουν οι Βρετανοί οι οποίοι είχαν μετατρέψει την περιοχή σε προτεκτοράτο. Το 1917 όμως η Βρετανία άλλαξε στάση και ο υπουργός εξωτερικών Άρθουρ Τζέιμς Μπάλφουρ δήλωσε πως υποστηρίζει τη μελλοντική ίδρυση Εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη "στο βαθμό που δεν επηρεάζονται οι Άραβες κάτοικοι". Η Εβραϊκή παράνομη μετανάστευση συνεχίστηκε και αυξήθηκε σημαντικά στα επόμενα χρόνια και πολλές καθαρά εβραϊκές νέες πόλεις και ιδρύματα χτίστηκαν.

Την περίοδο 1936 -1939 οι Άραβες ξεσηκώθηκαν ένοπλα εναντίον των Βρετανών και σε μικρότερο βαθμό πραγματοποίησαν επιθέσεις σε εβραϊκούς οικισμούς. Με την έναρξη του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου και καθ' όλη τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος οι Βρετανοί απαγόρευσαν την είσοδο Εβραίων στη χώρα. Μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου μια εβραϊκή μυστική στρατιωτική οργάνωση, η Χαγκανά (Άμυνα), που σχηματίστηκε στα χρόνια μετά το Ολοκαύτωμα, άρχισε να μάχεται τους Βρετανούς και τους Άραβες, επιχειρήσεις που η ισραηλινή ιστορία καταγράφει ως την αρχή του ισραηλινού "πόλεμου της ανεξαρτησίας". Το 1947, ο ΟΗΕ ανέλαβε τον έλεγχο της Παλαιστίνης, και στις 29 Νοεμβρίου η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ υιοθέτησε την απόφαση Αρ. 181 για τη διαίρεση της Παλαιστίνης σε ένα ισραηλινό και ένα αραβικό κράτος, και τη μετατροπή της Ιερουσαλήμ σε διεθνή πόλη εκτός συνόρων. Σύμφωνα με αυτήν την απόφαση η παλιά πόλη της Ιερουσαλήμ, καθώς και η δυτική όχθη του Ιορδάνη, τέθηκε υπό τον έλεγχο της Ιορδανίας, ενώ η νέα πόλη ελέγχθηκε από τους Ισραηλινούς. Οι Άραβες άρχισαν βίαιες διαμαρτυρίες κατά των Εβραίων, τη στιγμή που στην περιοχή κατοικούσαν 590.000 Εβραίοι και 1.320.000 Άραβες.

Στις 14 Μαΐου 1948, μία ημέρα πριν λήξει η βρετανική Εντολή στην περιοχή, το ανώτατο εβραϊκό συμβούλιο ανακήρυξε την ανεξαρτησία του Ισραήλ και όρκισε πρόεδρο τον Χάιμ Βάιζμαν και πρωθυπουργό τον σιωνιστή ηγέτη,

Δαβίδ Μπεν Γκουριόν. Παράλληλα, η Χαγκανά παρουσιάζεται πλέον ως ο τακτικός στρατός του κράτους του νεοσύστατου Ισραήλ που έκτοτε ονομάζεται Αμυντική Ισραηλινή Δύναμη' (Israel Defense Force/IDF, Εβραϊκά: Τσβά Χαγκανά Λε-Γισραέλ) γνωστότερος στους Ισραηλινούς, από τα αρχικά, του ως 'Τσαχάλ'. Την επόμενη ημέρα ξέσπασε ο Αραβοϊσραηλινός πόλεμος του 1948, όταν πέντε αραβικές χώρες (Αίγυπτος, Ιορδανία, Συρία, Λίβανος και Ιράκ) εισέβαλαν στρατιωτικά, με την αρωγή και άλλων στρατευμάτων από την Υεμένη και την Σαουδική Αραβία. Η Αίγυπτος και η Ιορδανία πρόσάρτησαν τότε το Σινά και την Γάζα η πρώτη και την Δυτική Όχθη η δεύτερη. Μετά από ένα χρόνο εχθροπραξιών υπεγράφη ανακωχή.

Έκτοτε ακολούθησαν πολλές ακόμα συγκρούσεις που συνεχίζονται μέχρι και τις μέρες μας. Κύριες στιγμές της Αραβοϊσραηλινής σύγκρουσης ήταν ο πόλεμος των Έξι Ημερών του 1967, όταν το Ισραήλ επιτέθηκε πρώτο στις δυνάμεις της Αιγύπτου, της Ιορδανίας και της Συρίας που ήταν έτοιμες να του επιτεθούν, και προέλασε στο έδαφος τους καταλαμβάνοντας τη χερσόνησο του Σινά, την Λωρίδα της Γάζας, την Δυτική Όχθη και τα Υψώματα του Γκολάν, και ο πόλεμος του Γιομ Κιππούρ του 1973 όταν και πάλι οι Αιγυπτιο-Συριακές δυνάμεις επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά την ημέρα της ιερότερης θρησκευτικής γιορτής των Εβραίων, αυτή τη φορά με επιτυχία (το Ισραήλ

Πληθυσμός

- Εκτίμηση 2013 8,051,200 - συμπεριλαμβανομένων και 187.000 περίπου Ισραηλινών επισκόπων στη Δυτική Όχθη, περίπου 20.000 στα υψώματα του Γκολάν και λιγότερων από 177.000 στην ανατολική Ιερουσαλήμ (εκτ. 2009)^[3] (96η)
- Απογραφή 1995 5.548.523
- Πυκνότητα 327,7 κατ./km² (36η)

Α.Ε.Π. (PPP)

- Ολικό (2009) 205,544 δις. \$^[4] (50η)
- Κατά κεφαλή 28.271 \$^[4] (32η)

Α.Ε.Π. (Ονομαστικό)

- Ολικό (2009) 215,727 δις. \$^[4] (39η)
- Κατά κεφαλή 29.672 \$^[4] (28η)

ΔΑΑ (2013)

▲ 0,900 (16η) – **πολύ υψηλή**

Νόμισμα

Νέο ισραηλινό σεκέλ (ILS)

Ζώνη ώρας

IST (UTC +2)
• Θερινή ώρα (UTC +3)

Internet TLD

.il

Κωδικός κλήσης

+972

Γκόλντα Μέιρ ισραηλινή πρωθυπουργός 1969-1974. Φωτογραφία με τους Ρίτσαρντ και Πατ Νίξον το 1973.

σώθηκε με αμερικανική παρέμβαση). Ταυτόχρονα, από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 έως τις μέρες μας, ένας μυστικός τρομοκρατικός πόλεμος με εκατέρωθεν δολοφονίες τόσο στο Ισραήλ και τη Δυτική Όχθη όσο και σε τρίτες χώρες εξελίσσεται ανάμεσα σε διάφορες αραβικές οργανώσεις και την ισραηλινή μυστική υπηρεσία "Μοσάντ". Για παράδειγμα η δολοφονία ένδεκα Ισραηλινών αθλητών στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου το 1972 και, πρόσφατα, η δολοφονία παλαιστίνιου προμηθευτού όπλων της Χαμάς στο Ντουμπάι.

Ο Μεναχέμ Μπέγκιν (ισραηλινός πρωθυπουργός 1977-1983) με τον αιγύπτιο πρόεδρο Ανουάρ αλ-Σαντάτ στην πανηγυρική κοινή συνεδρίαση του αμερικανικού κοινοβουλίου όπου ανακοινώθηκε η συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ στις 18 Σεπτεμβρίου 1978.

Από τις 19 Νοεμβρίου του 1977, ο πρωθυπουργός της Αιγύπτου Ανουάρ αλ-Σαντάτ, ξεκινά ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις μαζί με το Ισραήλ στην Ιερουσαλήμ, με αποτέλεσμα στις 26 Μαρτίου του 1979, να υπογραφεί στο Καμπ Ντέιβιντ συμφωνία σύμφωνα με την οποία η Αίγυπτος αναγνώρισε το κράτος του Ισραήλ ενώ το Ισραήλ αποσύρθηκε από το Σινά. Η Ισραηλινή πλευρά υποσχέθηκε επιπλέον να αρχίσει συνομιλίες με τους Παλαιστίνιους. Αντί του τελευταίου όμως ο τότε ισραηλινός πρωθυπουργός Μεναχέμ Μπέγκιν άρχισε να επιχορηγεί τους, σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο παράνομους, Εβραϊκούς εποικισμούς στη Δυτική Όχθη προκαλώντας την οργή των Παλαιστίνιων, πολιτική που συνεχίζεται έως τις μέρες μας.

Εν συνεχεία ακολούθησε ο πόλεμος του Λιβάνου το 1982 αμέσως μετά την επιχείρηση δολοφονίας του ισραηλινού πρεσβευτή στο Λονδίνο (η οποία τελικά οδήγησε στην οριστική παράλυση του) από μέλη μίας παλαιστινιακή οργάνωση με έδρα τον Λίβανο, αντιτιθέμενη στην PLO. Ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε στη συνέχεια στον (τότε χαώδη λόγω του συνεχιζόμενου εμφυλίου) Λίβανο με τη συνδρομή Λιβανέζων Χριστιανών. Μετά από μάχες με ένοπλους Λιβανέζους και Παλαιστίνιους, οι ισραηλινοί κατέλαβαν μεγάλο μέρος της χώρας και τελικά περικύκλωσαν και στο τέλος εξεδίωξαν τους Παλαιστίνιους μαχητές από τη Δυτική Βυρηντό. Με την ανοχή του Ισραηλινού στρατού Χριστιανοί Λιβανέζοι ένοπλοι έπραξαν τη φοβερή σφαγή Παλαιστίνιων μουσουλμάνων στα

στρατόπεδο προσφύγων Σάμπρα και Σατίλα. Στη συνέχεια ο ισραηλινός στρατός αυτοπεριορίστηκε στην κατοχή του Νοτίου Λιβάνου μέχρι το 2000 οπότε και αποχώρησαν και οι τελευταίες δυνάμεις.

Η Ιντιφάντα, η συνεχιζόμενη ένοπλη εξέγερση Παλαιστίνιων στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη της Δυτικής Όχθης, ξεκίνησε το 1987 και συνεχίζεται σε μικρότερη κλίμακα έως τις μέρες μας.

Ο Γιτζάκ Ράμπιν (εβραϊκά: Γιτσαχάκ Ραμπίν) (ισραηλινός πρωθυπουργός 1992-1995), ο Μπιλ Κλίντον και ο Γιάσερ Αραφάτ στη Συμφωνία του Όσλο στις 13 Σεπτεμβρίου 1993.

Μετά την Αίγυπτο, το 1994 η Ιορδανία έγινε η δεύτερη αραβική χώρα που αναγνώρισε το Ισραήλ. Οι διαφορές Αράβων και Ισραηλινών φάνηκαν να διευθετούνται προσωρινά με τις Συνθήκες του Όσλο του 1994, που προέβλεπαν τη δημιουργία της Παλαιστινιακής Αρχής, ξεχωριστού κράτους των Παλαιστίνιων, χωρίς ωστόσο οι συγκρούσεις να σταματήσουν. Το 1994 ο πρωθυπουργός Ισαάκ Ραμπίν (Γιτσαχάκ Ραμπίν) έλαβε από κοινού με τον Γιάσερ Αραφάτ το Βραβείο Νόμπελ Ειρήνης για τη συμφωνία και λίγο αργότερα ο Ραμπίν δολοφονήθηκε από τον ακρο-δεξιό Ισραηλινό εξτρεμιστή Yigal Amir.

Το Ισραήλ αποχώρησε μονομερώς από τη Γάζα τον Αύγουστο του 2005, υπό πρωθυπουργίας του Αριέλ Σαρόν, μετά από βίαιη απομάκρυνση Εβραίων εποίκων από τον Ισραηλινό στρατό.

Τον Ιούνιο του 2006 μαχητές της Σιϊτικής οργάνωσης του Λιβάνου Χεζμπολά πρώτα σκότωσαν πέντε και απήγαγαν δύο Ισραηλινούς στρατιώτες στα ισραηλινο-λιβανέζικα σύνορα και στη συνέχεια εξαπέλυσαν καταιγισμό οβίδων αλλά και πυραύλων Ιρανικής προέλευσης που έπληξαν μεγάλες Ισραηλινές πόλεις στο βορρά όπως η Χάιφα σκοτώνοντας 43 Ισραηλινούς πολίτες, προξενώντας υλικές ζημιές και μεγάλο πανικό στον άμαχο πληθυσμό. Περίπου 200.000-500.000 Ισραηλινοί χρειάστηκε να εγκαταλείψουν προσωρινά τα σπίτια τους. Το Ισραήλ απάντησε με ένα σκληρότατο βομβαρδισμό εκτεταμένων στρατιωτικών αλλά και πολιτικών στόχων στο Λίβανο από ξηρά, αέρα και θάλασσα που προξένησε πολύ μεγάλες απώλειες αμάχων και τεράστιες υλικές ζημιές. Το Ισραήλ κατηγορήθηκε από πολλές χώρες για χρήση βίας εκτός μέτρου αλλά οι ΗΠΑ απέτρεψαν την καταδίκη του από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ εξασκώντας δικαίωμα 'βέτο.' Τον ίδιο μήνα, Ιούνιο 2006, ένας άλλος Ισραηλινός στρατιώτης, ο

14 Αυγούστου 2006: πύραυλος "κατιούσα" της Χεζμπολά εκτοξευμένος από τον Λίβανο χτυπά την ισραηλινή πόλη Χάιφα την τελευταία μέρα του πολέμου.

12 Δεκεμβρίου 2008. Ρουκέτα εκτοξεύεται από τη Γάζα εναντίον κατοικημένων περιοχών στο Ισραήλ.

Γκιλάντ Σαλίτ, απήχθη στα σύνορα με τη Γάζα. Ο ομηρία του συνεχίζεται ως τις μέρες μας.

Στις 25 Ιανουαρίου του 2006 η Χαμάς κέρδισε τις παλαιστινιακές εκλογές αλλά το δικαίωμά της να κυβερνήσει υπονομεύθηκε εξ'αρχής από τους αντιπάλους της στην Φατάχ, το Ισραήλ, και τη Δύση. Το Δεκέμβριο ξέσπασε παλαιστινιακός εμφύλιος πόλεμος. Έκτοτε οι Παλαιστίνιοι της Δυτικής Όχθης ακολουθούν την Παλαιστινιακή Αρχή αναγνωρισμένη από τη διεθνή κοινότητα και το Ισραήλ, αλλά αυτοί της Γάζας διοικούνται από την οργάνωση Χαμάς που έχει ως στόχο της την καταστροφή του Ισραήλ και την ανακήρυξη Ισλαμικού Παλαιστινιακού κράτους.

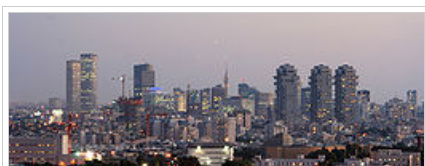
Στις 19 Δεκεμβρίου του 2008 η Χαμάς ανακοίνωσε μονομερώς τον τερματισμό της εκκευρίας που είχε κηρυχθεί με το Ισραήλ και ταυτόχρονα δεκάδες αυτοσχέδιες οβίδες από τη Γάζα άρχισαν να πέφτουν καθημερινά μέσα και γύρω από τη γειτονική Ισραηλινή πόλη Σντερότ στέλνοντας τον πανικόβλητο κόσμο στα καταφύγια αλλά προξενώντας μόνον ένα θάνατο και ελάχιστες υλικές ζημιές.^[5] Μια εβδομάδα σχεδόν μετά τη λήξη της εξάμηνης εκκευρίας, η ισραηλινή αεροπορία εξαπέλυσε 30 πυραύλους εναντίον στόχων στη Λωρίδα της Γάζας. Οι νεκροί ξεπέρασαν τους 1.400, ενώ τουλάχιστον 5.100 άνθρωποι τραυματίστηκαν.^[6] Το Ισραήλ κατηγορήθηκε για προφανή χρήση του απαγορευμένου λευκού φωσφόρου στις επιθέσεις του κατά της Γάζας και έγιναν παγκόσμιες διαδηλώσεις οργής κατά των επιθέσεων στη Γάζα ακόμη και από Εβραίους εκτός του Ισραήλ^[7]. Μεταξύ των νεκρών ήταν και ο επικεφαλής της Αστυνομίας στην πόλη, μέλος της Χαμάς και πολλοί άμαχοι πολίτες και παιδιά. Η περιοχή της Γάζας δεν έχει ανοικοδομηθεί έκτοτε και παραμένει σε αποκλεισμό, αντιμετωπίζοντας προβλήματα σίτισης, ύδρευσης & υγιεινής. Το Ισραήλ κατηγορήθηκε επίσημα από όλες τις ισλαμικές χώρες, την Βολιβία, τον Ισημερινό (Εκουαδόρ), και την Βενεζουέλα η οποία μάλιστα διέκοψε τις διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ.

7 Ιανουαρίου 2009. Άμαχοι άνθρωποι στη Γάζα αμέσως μετά από εκτεταμένο ισραηλινό βομβαρδισμό.

Στις 31 Μαΐου του 2010 στα πλαίσια του συνεχιζόμενου ναυτικού αποκλεισμού της Γάζας το ισραηλινό κράτος κατέλαβε, με στρατιωτική επίθεση, πλοία του διεθνούς στολίσκου που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στη Γάζα^[8]. Καταλήφθηκαν τα ελληνικά πλοία, «Ελευθέρη Μεσόγειος» και «Σφενδόνη», όπως και τα πλοία με σημαία ΗΠΑ και Ιρλανδίας. Υφίσταται ισχυρισμός ότι στην αρχή της επιχείρησης μερικοί επιβάτες ενός από τα πλοία, του τουρκικής σημαίας Mavi Marmara, ξυλοκόπησαν ισραηλινούς κομάντος, όταν αυτοί κατέβηκαν στο κατάστρωμα από ελικόπτερο και στη συνέχεια, σε άγνωστες ακόμα συνθήκες, Ισραηλινοί σκότωσαν πλήθος επιβατών. Οι ειδήσεις των διεθνών μέσων ενημέρωσης έκαναν λόγο για 10 νεκρούς και 60 περίπου τραυματίες. Η επίθεση ξεσήκωσε σειρά επίσημων αντιδράσεων, ιδιαίτερα του τουρκικού κράτους που ανακάλεσε τον πρεσβευτή του στο Ισραήλ (για δεύτερη φορά σε μισό χρόνο) και έφερε το θέμα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ενώ ο Τούρκος πρωθυπουργός Ταγίπ Ερντογάν επέσπευσε την επιστροφή του από επίσημη επίσκεψη στην Χιλή. Η ελληνική κυβέρνηση έθεσε σε λειτουργία τον μηχανισμό διαχείρισης κρίσεων και ανακοίνωσε τη ματαίωση κοινής άσκησης της ελληνικής και ισραηλινής πολεμικής αεροπορίας. Ανεπίσημες αντιδράσεις με διαμαρτυρίες πραγματοποιήθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο. Η Μαυριτανία, μία από τις τρεις αραβικές χώρες που αναγνώρισαν το Ισραήλ, "πάγωσε" τις διπλωματικές σχέσεις αρχικά, εκδίωξε τον ισραηλινό πρεσβευτή και το προσωπικό της πρεσβείας τον Μάρτιο 2009 και τελικά διέκοψε τις διπλωματικές σχέσεις στις 21 Μαρτίου 2010. Το επίσημο κράτος έως τώρα θεωρεί την επίθεση πλήρως δικαιολογημένη. Ο ΟΗΕ διόρισε ειδική επιτροπή για να μελετήσει τη νομιμότητα του ισραηλινού ναυτικού αποκλεισμού της Γάζας αλλά και της κατάληψης των σκαφών. Η επιτροπή αποφάνθηκε ότι το Ισραήλ έδρασε "νόμιμα αλλά υπερβολικά"^[9] 17 Νοεμβρίου 2012 η Γάζα εκτοξεύει ρουκέτες στο Ισραήλ και στο Τελ Αβίβ ηχούν σειρήνες πολέμου. Το Ισραήλ αμύνεται με αμυντικά οπτικά συστήματα. Ήδη 737 ρουκέτες έχουν εκτοξευθεί από τη Γάζα προς το Ισραήλ από τις οποίες 492 χτύπησαν το στόχο ενώ 245 απετράπησαν από το αμυντικό σύστημα "IRON DOME".^[10]

Κοινωνικές τάσεις

Το κοσμικό Τελ Αβίβ.

Σε γενικές γραμμές η εβραϊκή πλειονότητα της σύγχρονης ισραηλινής κοινωνίας διαχωρίζεται όλο και περισσότερο ανάμεσα στους κοσμικούς φιλελεύθερους (συνήθως περισσότεροι μορφωμένους και πιο εύπορους) και τους υπερ-ορθόδοξους Εβραίους με επίκεντρο το Τελ Αβίβ^[11] και την Ιερουσαλήμ αντίστοιχα^[12]. Ως επί το πλείστον οι πρώτοι είναι ρεαλιστικοί εθνικιστές και επιζητούν ειρηνική γειτονία

Πανόραμα της Παλαιάς Ιερουσαλήμ με τη νέα πόλη στο βάθος.

Το τείχος ασφαλείας που κατασκεύασε το Ισραήλ.

με ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος και την εκλαΐκευση του οικογενειακού δικαίου που παραμένει θρησκευτικό (πχ δεν υπάρχει πολιτικός γάμος ενώ οι γυναίκες δεν δικαιούνται να ζητήσουν διαζύγιο). Οι δε δεύτεροι, ακολουθώντας την Παλαιά Διαθήκη θεωρούν ότι ο Θεός "υποσχέθηκε" στους Εβραίους όλη την περιοχή της Βιβλικής Γης Χαναάν', μέρος της οποίας είναι και πατρίδα των Παλαιστινίων, και γι' αυτό το λόγο εποικίζουν διαρκώς τη Δυτική Όχθη κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου αλλά και απαιτούν να γίνει ο Ιουδαϊκός νόμος η αποκλειστική πηγή δικαίου της χώρας. Λόγω του εκλογικού συστήματος (που είναι η απλή αναλογική) όλες οι κυβερνήσεις μέχρι σήμερα είναι πολυ-κομματικές και περιλαμβάνουν και τα μικρά αλλά πολλά θρησκευτικά κόμματα. Έτσι, ενώ τα κόμματα που πλειοψηφούν είναι κοσμικά, βασίζονται στην

Σε κάποιες πόλεις στο βόρειο Ισραήλ, όπως η εικονιζόμενη Ναζαρέτ, η πλειονότητα των κατοίκων είναι Αραβες (κυρίως μουσουλμάνοι αλλά και χριστιανοί.

υποστήριξη των Ορθοδόξων μαξιμαλιστών σε αντάλλαγμα της οποίας προσφέρουν ανοχή στους εποίκους της Δυτικής Όχθης. Παραδόξως ένας μικρός αριθμός υπερορθόδοξων Εβραίων ισραηλινών (υπολογίζονται σε 5,000 άτομα εκ των οποίων περίπου 100 δραστηριοποιούνται πολιτικά υπέρ των Αράβων) είναι αντισιωνιστές. Τα μέλη της οργάνωσης τους, επονομαζόμενης Naturei Karta, αρνούνται να αναγνωρίσουν το κράτος του Ισραήλ με τον ισχυρισμό ότι μόνον ο ερχόμενος Μεσσίας δικαιούται να ανασυστήσει αυτό το αρχαίο κράτος. Μία άλλη κοινωνική διαφοροποίηση εντοπίζεται ανάμεσα στους Ασκενάζι, Σεφαρδίτες και Μιζραχί δηλ. Εβραίους πολίτες που ήρθαν στη χώρα αντίστοιχα από την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη οι πρώτοι, την Ιβηρική χερσόνησο, Μαρόκο και Βαλκάνια οι δεύτεροι, και τις αραβικές χώρες, την Αιθιοπία, τον Καύκασο, το Αφγανιστάν, το Πακιστάν και την Ινδία οι τρίτοι. Η ελίτ της διάνοησης, οικονομίας, διοίκησης και της πολιτικής στελεχώνεται, σε δυσανάλογα μεγάλο ποσοστό, από

Ασκενάζι.

Οι ισραηλινοί Άραβες (20% του πληθυσμού) αντιπροσωπεύονται ισότιμα στη Βουλή και τους άλλους θεσμούς πλην του στρατού - εξαίρουνται της στρατιωτικής θητείας - αλλά πολλοί ισχυρίζονται πως αντιμετωπίζουν συχνές ανεπίσημες διακρίσεις (πχ. στις κρατικές δαπάνες, στην εργασία, στη στέγη) ενώ πολλοί Εβραίοι ακροδεξιοί τους αντιμετωπίζουν ανοικτά με καχυποψία, πχ το κόμμα του νυν Υπουργού Εξωτερικών Α. Λίμπερμαν ζητά όπως ζητηθεί από τους Άραβες πολίτες είτε να δώσουν όρκο πίστης στο κράτος του Ισραήλ ως 'Δημοκρατικό κράτος με επίσημη θρησκεία τον Ιουδαϊσμό', είτε να εξαναγκαστούν σε εξορία. Οι ισραηλινοί Δρούζοι (περίπου 120.000 άτομα) είναι καλά ενσωματωμένοι στο Ισραηλινό κράτος. Χιλιάδες παλαιστίνιοι κάτοικοι της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης, παρ' ότι τυπικά υπήκοοι της παλαιστινιακής Αρχής ζουν σε περιοχές που είναι ακόμα κάτω από Ισραηλινή στρατιωτική κατοχή και αντιμετωπίζουν οξύτατα προβλήματα σεβασμού των δικαιωμάτων τους. Οι βιαιότεροι των Εβραίων εποικιστών, ορισμένοι εκ των οποίων ζουν σε καλά οχυρωμένους καλοσχεδιασμένους οικισμούς-πόλεις και άλλοι σε νεότερους από λίγα λιτά λυόμενα σπίτια, συχνά παρενοχλούν τους ντόπιους Άραβες^[13]

Πολλά στοιχεία συνάδουν ώστε το Ισραήλ να έχει μια συγκεκριμένη αισθητική και ατμόσφαιρα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως 'ασφαλειο-κεντρική'. Όλοι οι πολίτες, πλην των Αράβων, στρατεύονται υποχρεωτικά. Η αρχική στρατιωτική θητεία διαρκεί τρία χρόνια για τους άνδρες και δύο για τις γυναίκες. Όμως πολλοί συνεχίζουν να καλούνται συχνά ως έφεδροι για αρκετές εβδομάδες ετησίως και επί σειρά ετών. Οι περισσότεροι πολίτες έχουν συγγενείς που έπεσαν θύματα είτε των Γερμανών ναζί στο Ολοκαύτωμα είτε στους διάφορους Ισραηλινο-αραβικούς πολέμους είτε σε τρομοκρατικές επιχειρήσεις παλαιστινίων. Σημαντικά τμήματα σύγχρονων ισραηλινών πόλεων κτίστηκαν πάνω από ερειπωμένους Αραβικούς οικισμούς μετά τη φυγή των Αράβων κατοίκων - είτε κατόπιν διωγμού είτε εθελούσια (αλλά κατ' αυτούς προσωρινά). Παρότι αυτό το φαινόμενο συναντάται σε πολλά κράτη, εντυπωσιάζει το γεγονός ότι το Ισραήλ ιδρύθηκε πριν μόλις μερικές δεκαετίες και πολλοί από τους Παλαιστίνιους πρώην ιδιοκτήτες- και έκτοτε πρόσφυγες σε γειτονικές χώρες - ζουν ακόμη με την προσμονή της 'επιστροφής' σε σπίτια που κατεδαφίστηκαν πριν δεκαετίες και στη θέση των οποίων υπάρχουν τώρα ισραηλινές πόλεις, πανεπιστήμια, μονάδες παραγωγής κλπ..

Χάρτης στα αγγλικά που δείχνει το Ισραήλ, τη Δυτική Όχθη, τη Γάζα και τα Υψώματα του Γκολάν.

Υψώματα του Γκολάν. Επιπλέον το Ισραήλ έχει τον στρατιωτικό έλεγχο των περισσότερων από τα εδάφη της Δυτικής Όχθης (27.779 τ.χλμ).

Το Ισραήλ είναι, γενικά, πεδινή χώρα. Έχει αρκετές εύφορες πεδιάδες, κυριότερα στο βόρειο μέρος που ονομάζεται Γαλιλαία. Η Εσδραήλων, στη Σαμάρεια είναι κυριολεκτικά ο σιτοβολώνας του Ισραήλ. Τα βουνά της χώρας είναι το Μερών (1.208 μ.) στο βορρά, το Κάρμηλο, το Θαβώρ και οι λόφοι της Ιουδαίας και της ερήμου Νέγκεβ. Το χιονοσκεπαστο βουνό Ερμών (2.244μ.) στην περιοχή του Γκολάν έχει προσαρτηθεί από το Ισραήλ αλλά σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο αποτελεί συριακό έδαφος υπό Ισραηλινή κατοχή. Εκεί λειτουργεί και το μοναδικό χιονοδρομικό κέντρο στη διάθεση του Ισραήλ. Το νότιο Ισραήλ αποτελεί η Έρημος Νέγκεβ που σε μέγεθος ξεπερνά τη μισή έκταση της χώρας. Το Ισραήλ έχει έναν μόνο αξιόλογο ποταμό, τον Ιορδάνη (320 χλμ. μήκους), που τα νερά του αρδεύουν σχεδόν όλη την Παλαιστίνη. Πηγάζει από τον Αντιλίβανο, περνάει από τις λίμνες Σαμαχωνίτιδα και Τιβεριάδα και χύνεται στη Νεκρή Θάλασσα, όνομα που πήρε λόγω της έλλειψης υδρόβιας ζωής, γεγονός που οφείλεται στην υψηλή περιεκτικότητα των νερών της σε αλάτι και πίσσα. Βρίσκεται 394 μ. χαμηλότερα από τη στάθμη της θάλασσας και το βάθος της φτάνει τα 400 μέτρα. Η Νεκρά Θάλασσα αποτελεί και το φυσικό σύνορο του Ισραήλ με την Ιορδανία. Ο μικρός ποταμός Γιαρκόν (27.5 χλμ.) διασχίζει το βόρειο Τελ Αβίβ και χύνεται στην Μεσόγειο θάλασσα. Η μόνη αξιοσημείωτη λίμνη της χώρας με

Μετά από δεκαετίες πολέμου στην πλειονότητά τους οι ισραηλινοί πολίτες δεν αισθάνονται ότι οι γειτονικές χώρες θα αποδεχθούν ποτέ ειλικρινά το Ισραήλ και έτσι θεωρούν ότι οι πόλεμοι θα διαιωνίζονται. Υπάρχει ακόμα μια διάχυτη συνείδηση του αληθινού ή και φανταστικού αντισημιτισμού των υπολοίπων εθνών όπως και της υποτιθέμενης αδιαφορίας των εθνών απέναντι στο ισραηλινό 'πρόβλημα ασφάλειας'. Εν πολλοίς το Ισραήλ αισθάνεται "έθνος ανάδελφο". Η πολύχρονη στρατιωτική θητεία και εφεδρείες ανδρών και γυναικών σημαίνει ότι πολλοί πολίτες οπλοφορούν ή φορούν στολή. Τα αντι-τρομοκρατικά μέτρα είναι αυξημένα σε όλους τους δημόσιους χώρους. Ένα μεγάλο τείχος, μήκους 703 χλμ., χτίστηκε ανάμεσα στο Ισραήλ και στα κατεχόμενα εδάφη που σε ορισμένα σημεία, περνά μέσα από τα τελευταία, κατά παράβαση του Διεθνούς Δικαίου. Το τείχος έχει σχεδόν εξαφανίσει τις τρομοκρατικές επιθέσεις μέσα στο Ισραήλ αλλά επίσης οριστικοποίησε την άγνοια ή αδιαφορία πολλών ισραηλινών για τις δραματικά κατώτερες συνθήκες ζωής πολλών παλαιστινίων και παγίωσε τη γενική έλλειψη ανθρώπινης επαφής των δύο λαών.

Γεωγραφία

Το Ισραήλ έχει στενόμακρο σχήμα και καταλαμβάνει έκταση 20.770 τ.χλμ. Το βορειο-νότιο μήκος της χώρας φτάνει τα 424 χλμ. ενώ στο στενότερο ανατολικο-δυτικό σημείο μόλις τα 15χλμ. Ανατολικά συνορεύει με τη Δυτική Όχθη, τη Συρία και την Ιορδανία. Βόρεια έχει το Λίβανο, νότια την Αίγυπτο και την Ερυθρά Θάλασσα ενώ δυτικά συνορεύει με την Γάζα και βρέχεται από τη Μεσόγειο θάλασσα. Το Ισραήλ έχει προσαρτήσει στο έδαφος του, μονομερώς και χωρίς διεθνή αναγνώριση, ακόμα 1.150 τ.χλμ Συριακού εδάφους τα λεγόμενα

Το Όρος Ερμών.

Κουλάδα στην έρημο Νέγκεβ.

γλυκό νερό είναι αυτή της Γαλιλαίας που οι Ισραηλινοί ονομάζουν Κινέρετ και η οποία είναι επίσης γνωστή ως Τιβεριάδα.

Κλίμα

Βουνά κοντά στην Ιερουσαλήμ.

Το κλίμα του Ισραήλ είναι μεσογειακό κοντά στη θάλασσα, με πολύ ζεστά καλοκαίρια και βραχείς, ήπιους χειμώνες. Στα υψώματα της Ιερουσαλήμ -όπως και στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη- κάνει περισσότερο κρύο και κατά καιρούς χιονίζει. Στο νότο το κλίμα είναι πολύ πιο ξηρό και υπάρχει έρημος.

Το καυτό καλοκαίρι και οι λίγες βροχές κάνουν σχεδόν αδύνατη την καλλιέργεια χωρίς άρδευση. Σήμερα υπάρχουν πηγάδια που χρησιμοποιούν τα υπόγεια νερά και έτσι ξερές εκτάσεις μεταβάλλονται σε καλλιεργήσιμες. Καλλιεργούνται πολύ τα εσπεριδοειδή, δημητριακά, μπανάνες κ.ά.

Οικονομία

Πρωί στην παραλία του Τελ Αβίβ.

Το Ισραήλ είναι ανεπτυγμένη χώρα με υψηλό κατά κεφαλήν εισόδημα (λίγο μεγαλύτερο από αυτό της Ελλάδας, βάσει στοιχείων του 2010). Έχει σημαντική και ταχύτατα αναπτυσσόμενη βιομηχανία υψηλής τεχνολογίας - ιδιαίτερα πληροφορικής, όπλων και εναλλακτικής ενέργειας - καθώς και σημαντικό τομέα υπηρεσιών. Ο τουρισμός, ιδιαίτερα ο θρησκευτικός, είναι υπολογίσιμη πηγή εσόδων. Οι μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες του επιχορηγούνται ετήσια από τις ΗΠΑ. Η χώρα διαθέτει μια έντονα ανταγωνιστική οικονομία και κατατάσσεται 3ο σε επιχειρηματικότητα στο World Economic Forum's Global Competitiveness Report. Μετά τις Αμερικανικές οι Ισραηλινές εταιρίες έρχονται 2ες σε εγγραφές στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης. Μονάδες παραγωγής διατηρούν μεγάλες

Αεροσκάφος ισραηλινής κατασκευής Avocet ProJet

εταιρίες τεχνολογίας όπως οι Intel, Microsoft, IBM, Cisco Systems και Motorola. Η γεωργία και η κτηνοτροφία γίνονται με σύγχρονα επιστημονικά μέσα. Ιδιαίτερη ανάπτυξη έχει η καλλιέργεια εσπεριδοειδών και λουλουδιών και η εκτροφή πουλερικών και αυγών.

Το Ισραήλ εξάγει κυρίως εσπεριδοειδή, λουλούδια, ιατροφαρμακευτικά είδη, όπλα και γενικά στρατιωτική τεχνολογία, αεροπλάνα, προϊόντα πληροφορικής και κατεργασμένα διαμάντια, ενώ κάνει εισαγωγές σε δημητριακά, ζάχαρη, καύσιμα και βιομηχανικά είδη. Ορυκτός πλούτος δεν υπάρχει αξιόλογος, εκτός από ορυχεία χαλκού.

Τα Κιμπούτς αποτελούν έναν τύπο συλλογικής συνειδητής κοινότητας και έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη της χώρας και στην απορρόφηση μεταναστών.

Πολιτισμός

Παραδοσιακά το Ισραήλ είναι χώρας της Μέσης Ανατολής, αλλά με πολλές επιρροές ευρωπαϊκών μεταναστών. Π.χ. η Λευκή Πόλη είναι παράδειγμα της Γερμανικής και διεθνούς αρχιτεκτονικής του *Bauhaus*. Το Μουσείο Τέχνης του Τελ Αβίβ είναι ένα από τα διεθνώς σημαντικά μουσεία σύγχρονης τέχνης. Ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς τις χώρας ήταν ο σατιρικός Εφραίμ Κισόν.

Δημογραφία

Ο πληθυσμός του Ισραήλ είναι 7.465.000 κάτοικοι (εκτίμηση 2009). Το Ισραήλ έχει δύο επίσημες γλώσσες, την Εβραϊκή και την Αραβική, που είναι συγγενικές σημιτικές γλώσσες. Εβραϊκά μιλά η εβραϊκή πλειονότητα (περίπου 80%) και Αραβικά οι Άραβες Ισραηλινοί και Εβραίοι που μετανάστευσαν από Αραβικές χώρες. Οι Άραβες Ισραηλινοί ανέρχονται στο 20%. Από αυτούς η συντριπτική πλειονότητα είναι μουσουλμάνοι και το 9% χριστιανοί. Το 22% του συνολικού πληθυσμού είναι Εβραίοι μετανάστες πρώτης γενιάς, κυρίως από την πρώην Σοβιετική Ένωση και άλλες πρώην κομμουνιστικές χώρες και, σε πολύ μικρότερο βαθμό, την Αιθιοπία. Γι' αυτό το λόγο μιλούνται επίσης Ρωσικά (έως και 20% του πληθυσμού), Ρουμανικά (έως και 500,000), Αμχαρικά (130,000 ομιλητές) κα..Στο Ισραήλ ζουν επίσης τουλάχιστον 200.000 οικονομικοί μετανάστες από χώρες της Αφρικής, Αν. Ευρώπης, Σρι Λάνκα, Φιλιπίνες κ.α.. Ο πληθυσμός είναι γενικά εξαιρετικά πολύγλωσσος.

Το Τελ Αβίβ είναι η έδρα της παγκοσμίου κύρους Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Ισραήλ

Το Ισραήλ ιδρύθηκε με στόχο να αποτελέσει την εθνική εστία των απανταχού Εβραίων του κόσμου και σύμφωνα με τη διακήρυξη της ανεξαρτησίας του αποτελεί "δημοκρατικό και Εβραϊκό κράτος". Γι' αυτό το λόγο οι δημογραφικές τάσεις ανάμεσα στους Εβραίους και Άραβες αποκτούν μείζονα πολιτική σημασία. Από το 1950 νόμος προβλέπει το δικαίωμα οποιουδήποτε Εβραίου ή απογόνου Εβραίου, και του/της συζύγου αυτού/ής, να πολιτογραφηθεί Ισραηλινός πολίτης και να εγκατασταθεί στη χώρα με κρατική βοήθεια. Μόνο μεταξύ 1990-1994 ο εβραϊκός πληθυσμός της χώρας αυξήθηκε 12% λόγω της μαζικής εισροής Εβραίων μεταναστών από την πρώην Σοβιετική Ένωση. Προβλήματα προκαλεί η διαφορετική αντίληψη του κράτους και των ορθοδόξων ραβίνων περί 'εβραϊκότητας' όσων μεταναστών είχαν μη-Εβραία μητέρα (ο εβραϊκός θρησκευτικός νόμος αναγνωρίζει ως Εβραίους μόνο όσους είχαν μανά και γιαγιά Εβραία και όσους

Χάρτης του Ισραήλ στα αγγλικά που δείχνει τις περιοχές όπου η πλειονότητα είναι Εβραίοι (κίτρινο) και Άραβες (πράσινο) (έτος 2000)

έγιναν Εβραίοι, μια διαδικασία που διαρκεί έως και ένα έτος θρησκευτικών σπουδών). Έτσι περίπου 300.000 από το 1.000.000 των ρωσόφωνων πολιτών δεν αναγνωρίζονται ως 'γνήσιοι Εβραίοι' και έτσι δεν μπορούν να παντρευτούν, να υιοθετήσουν κ.α. σύμφωνα με το οικογενειακό δίκαιο της χώρας που παραμένει θρησκευτικό.

Επίσημη πρωτεύουσα του Ισραήλ και έδρα των κρατικών θεσμών είναι η Ιερουσαλήμ (773. 800 κάτοικοι), στο εσωτερικό της χώρας, αλλά οι περισσότερες χώρες, συμπεριλαμβανομένων των ΗΠΑ και της Ελλάδας, διατηρούν τις πρεσβείες τους στο παραθαλάσσιο Τελ Αβίβ (400.000 κάτ.) έως ότου ξεκαθαριστεί το καθεστώς της Ιερουσαλήμ την οποία διεκδικούν και οι Παλαιστίνιοι. Η **Γιάφα-Τελ Αβίβ** είναι διπλή πόλη: Η παλιά πόλη Ιόππη (Γιάφα), οι Άραβες της οποίας έχουν περιοριστεί στο 26%, έχει ενωθεί με τη σύγχρονη πόλη, το Τελ Αβίβ μια καθαρά φιλελεύθερη και Εβραϊκή πόλη με μεγάλη παραλία, σημαντικά πολιτιστικά δρώμενα, πολλά μεσοπολεμικά σπίτια τύπου Μπάουχαους που στο σύνολό τους αναγνωρίζονται από την UNESCO ως Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς, αλλά και μαζικά κατασκευασμένες μικρές πολυκατοικίες κτισμένες 1950-1970, και υπερσύγχρονους ουρανοξύστες. Το **μητροπολιτικό συγκρότημα Τελ Αβίβ** (3, 206, 400 κατ.) περιλαμβάνει τη Γιάφα-Τελ Αβιβ καθώς και προάστια και ορισμένες πολύ κοντινές πόλεις όπως η Χερτσλία, Ραμάτ Χα-Σαρόν, Πέταχ Τίκβα και Χολόν. Σε αυτή την περιοχή βρίσκεται και το οικονομικό κέντρο της χώρας.

Στο βορρά, η Χάιφα, είναι η τρίτη μεγαλύτερη πόλη, σημαντικό λιμάνι, βιομηχανικό και ενεργειακό κέντρο και έδρα σημαντικών πανεπιστημίων. Επίσης μεγάλες πόλεις είναι η Ρισόν Λε Ζιόν (217.500 κάτοικοι), Ασντόντ (200.800 κάτοικοι) και Μπερ Σεβά η (184.800 κάτοικοι). Στο νότο, το Ελάτ είναι λιμάνι και παραθεριστικό κέντρο στην Ερυθρά Θάλασσα.

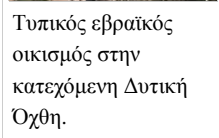
Επίσης στο Ισραήλ υπάρχουν και πολλές άλλες μικρότερες πόλεις, που είναι όμως γνωστές, γιατί αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη και στην Καινή Διαθήκη. Τέτοιες είναι η Ναζαρέτ, η Κανά, η Βηρ-Σεβαί κ.α.. Επίσης βιβλικές πόλεις βρίσκονται στην, υπό μερική Ισραηλινή κατοχή, Δυτική Όχθη όπως η Ιεριχώ, η Βηθλεέμ η γενέτειρα του Χριστού, η Χεβρόνα κ.α.. Στις πόλεις αυτές και στην Ιερουσαλήμ υπάρχουν σημαντικότερα ιερά μνημεία και των τριών μονοθεϊστικών θρησκειών, και οι πολυάριθμοι λειτουργοί και πιστοί κυριαρχούν με την παρουσία τους. Σε αντίθεση οι σύγχρονες ισραηλινές πόλεις είναι 'δυτικού' χαρακτήρα, ηθών και εμφάνισης.

Περίπου 304.569 Ισραηλινοί (Ιούλιος 2009) ζούν σε, κατά το Διεθνές Δίκαιο παράνομους οικισμούς στην Παλαιστινιακή Δυτική Όχθη, 192.000 στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, και πάνω από 20.000 στο Γκολάν. Οι οικισμοί διαφέρουν σε μέγεθος και χαρακτήρα από μικρές αγροτικές κοινότητες σε πόλεις με πάνω από 30.000 κάτοικους. Το ισραηλινό κράτος παρέχει πλήρως δημόσιες υπηρεσίες και ασφάλεια στους οικισμούς αυτούς. Στο παρελθόν τέτοιοι οικισμοί υπήρξαν και στη χερσόνησο Σινά και στην Γάζα αλλά εκκενώθηκαν όταν το Ισραήλ αποσύρθηκε από αυτές τις περιοχές.

Στο δείκτη ανθρώπινης ανάπτυξης του 2007 το Ισραήλ κατατάχθηκε στην 23η θέση, ακριβώς μία θέση πάνω από την Ελλάδα. Σε ευρωπαϊκά επίπεδα βρίσκονται η γενικότερη υποδομή του κράτους, η δημόσια περίθαλψη, η εκπαίδευση, και η συγκοινωνία. Το προσδόκιμο ζωής στο σύνολο του πληθυσμού ήταν σύμφωνα με εκτιμήσεις του 2013 τα 81,17 χρόνια (78,96 χρόνια οι άνδρες και 83,49 οι γυναίκες).^[3]

Αεροφωτογραφία του κεντρικού Τελ Αβίβ.

Τυπικός εβραϊκός οικισμός στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη.

Τα οκτώ κρατικά πανεπιστήμια της χώρας έχουν σημαντική ερευνητική παραγωγή. Τα σημαντικότερα είναι το Εβραϊκό Πανεπιστήμιο στην Ιερουσαλήμ, τα πανεπιστήμια του Τελ Αβίβ και της Χάιφα καθώς και τα Ινστιτούτα Technion και το Weizmann Institute of Science. Το Πανεπιστημιακό νοσοκομείο *Χαντάσα* στην Ιερουσαλήμ είναι διεθνούς φήμης σε πολλές ειδικότητες (συνεργάζεται δε με το νοσοκομείο Μέμοριαλ της Νέας Υόρκης). Έξι, από τους συνολικά δέκα Ισραηλινούς νομπελίστες ήταν επιστήμονες (χημικοί και οικονομολόγοι).

Μεταφορές

Υπάρχουν 17.870 χλμ. ασφαλτοστρωμένων δρόμων εκ των οποίων 230 χλμ αυτοκινητόδρομοι. Η οδήγηση γίνεται στα δεξιά.

Το σιδηροδρομικό δίκτυο μέχρι τη δεκαετία του 1990 βρισκόταν σε πτώση. Μετέπειτα ξεκίνησε ένα πρόγραμμα ανανέωσης. Οι κρατικοί σιδηρόδρομοι *Israel Railways* διαθέτουν σήμερα σύγχρονο τροχαίο υλικό. Επίσης υπάρχει το δίκτυο λεωφορείων της *Egged*, που λειτουργεί

Πινακίδα στο Υπουργείο Εσωτερικών και Ενσωμάτωσης Μεταναστών. Από πάνω προς τα κάτω: Εβραϊκά, Αραβικά, Αγγλικά, και Ρωσικά.

Εβραίοι προσκυνητές στο Τείχος των Δακρύων στην Ιερουσαλήμ.

Πανοραμική άποψη της Χάιφα.

Παραλιακή άποψη του Ελάτ.

Λεωφόρος στο νότιο Τελ Αβίβ.

παρόμοια με τα ΚΤΕΛ.

Το μεγαλύτερο αεροδρόμιο της χώρας είναι το Διεθνές Αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν. Βρίσκεται στην πόλη Lod στη μητροπολιτική περιοχή του Τελ Αβίβ και είναι έδρα των αεροπορικών εταιριών El Al, Sun D'Or, Israir, CAL και Arkia. θεωρείται από τα ασφαλέστερα αεροδρόμια παγκοσμίως λόγω των εκτεταμένων ελέγχων. Εσωτερικές πτήσεις πραγματοποιούνται μεταξύ Εϊλάτ-Τελ Αβίβ και Εϊλάτ-Χάιφα.

Διώροφη αμαξοστοιχία προστασιακού σιδηροδρόμου.

Κυριότερα λιμάνια του Ισραήλ είναι: η Χάιφα, το Τελ Αβίβ, η Αστόντ, και η Ασκελών στη Μεσόγειο και το Ελάτ στην Ερυθρά Θάλασσα.

Διακυβέρνηση

Η ισραηλινή βουλή Κνέσετ, χιονισμένη.

Το πολίτευμα του Ισραήλ είναι η δημοκρατία. Αρχηγός Κράτους είναι ο Πρόεδρος, ο οποίος εκλέγεται από το Κοινοβούλιο (Κνέσετ) -το οποίο απαρτίζεται από 120 μέλη- αλλά η πραγματική εξουσία είναι στα χέρια του Πρωθυπουργού. Η χώρα δεν έχει επίσημο Σύνταγμα. Όμως, μεταξύ 1958-1998 η Κνέσετ νομοθέτησε ενένεα **'Βασικούς Νόμους'** (Εβραϊκά *hūkēi ha-yəʿasəd תוס' יריב*) αναφορικά με τη δομή και τους θεσμούς του κράτους. Το 1992 ψηφίστηκαν ακόμα δύο νέοι Βασικοί Νόμοι αναφορικά με τα θεμελιώδη δικαιώματα των πολιτών οι οποίοι υπήρξαν η βάση για τη μετέπειτα απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας με την οποία διακήρυξε την αρμοδιότητά του να εξασκεί έλεγχο συνταγματικότητας των νόμων. Το 1998 ο Πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου, σε μια ακόμα "συνταγματική επανάσταση," ανακήρυξε ότι αυτοί οι Βασικοί Νόμοι είναι συνταγματικά κατοχυρωμένοι.

Από τον πόλεμο του 1967 το Ισραήλ ελέγχει στρατιωτικά την Δυτική Όχθη. Από την συμφωνία του Όσλο και μετά ορισμένες περιοχές είναι αυτοδιοικούμενες ως Παλαιστινιακή Αρχή, ενώ άλλες παραμένουν υπό Ισραηλινή στρατιωτική διοίκηση.

Εκλογές

Ο Πρόεδρος του Ισραήλ Σιμόν Πέρες (2007)

Δικαίωμα ψήφου στις εκλογές έχουν όσες και όσοι είναι ηλικίας 18 ετών και άνω.^[3] Η Βουλή, που ονομάζεται "**Κνέσετ**", έχει 120 μέλη, εκλέγεται με το σύστημα της απλής αναλογικής. Η κυβέρνηση εκλέγεται από τη βουλή, όπως και ο Πρόεδρος της χώρας. Η πραγματική πολιτική εξουσία ασκείται από τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς ενώ ο πρόεδρος έχει μόνο συμβολικά την ανώτατη πολιτειακή θέση.

Σχέσεις Ελλάδας - Ισραήλ

Σημαντικό ρόλο στις σχέσεις των δύο κρατών παίζουν οι εξής παράγοντες: Η Ιστορία των Εβραίων στην Ελλάδα, η οποία ξεκινάει ήδη στην αρχαία Ελλάδα με σημαντικές κοινότητες πχ. στην Κόρινθο και Αθήνα, και η μέση ανατολή ως μέρος του ιστορικού ελληνιστικού χώρου, αλλά και σύγχρονοι παράγοντες όπως η θέση των δυο χωρών στην ανατολική μεσόγειο.

Η Ελλάδα αναγνώρισε την ανεξαρτησία του Ισραήλ από ανακηρύξεως της αλλά, σε αντίθεση με την Τουρκία, διατήρησε τις σχέσεις της μαζί του σε χαμηλό διπλωματικό επίπεδο έως το 1990 όταν οι σχέσεις αναβαθμίστηκαν σε επίπεδο πρεσβειών ^[14]. Από δεκαετίες το Ισραήλ, για λόγους στρατηγικής, καλλιεργεί προσεκτικά τις σχέσεις του με την Τουρκία - την οποία ανεπίσημα υποστήριζε στο Κυπριακό πρόβλημα - πράγμα που ενοχλεί την Ελλάδα. Αντίστροφα, η φιλοαραβική ελληνική εξωτερική πολιτική (την οποία η Ελλάδα χρειάζονταν για να έχει την υποστήριξη πολλών αραβικών κρατών στον ΟΗΕ) ενοχλεί το Ισραήλ^[15]

Πρόσφατα η Ελληνική και Ισραηλινή αεροπορία πραγματοποίησαν κοινές ασκήσεις στον ελληνικό εναέριο χώρο οι οποίες είναι πολυτιμότερες στο Ισραήλ αφότου η Τουρκία έπαψε να επιτρέπει στους ισραηλινούς πιλότους να εξασκούνται εκεί [5] (<http://beta.news247.gr/kosmos/article82650.ece>), [6] (<http://indy.gr/other-press/gia-tin-askisi-elladas-isral-kai-tonabpsy3c7ologiko-polemobb-sto-iran>). Επίσης στην άσκηση κοντά στην Κρήτη οι ισραηλινοί είχαν την ευκαιρία να εξασκηθούν σε περιβάλλον όπου λειτουργούν οι ελληνοκυπριακής ιδιοκτησίας, ρωσικής προελεύσεως πύραυλοι **S300** [7] ([https://en.wikipedia.org/wiki/S-300_\(missile\)](https://en.wikipedia.org/wiki/S-300_(missile))) δηλ. ο ίδιος τύπος πυραύλου που το Ιράν, εχθρός του Ισραήλ, πρόσφατα αγόρασε [8] (<http://www.thecuttingedge.com/index.php?article=639>).

Την Ελλάδα επισκέπτονται στις διακοπές τους περίπου 170.000 με 200.000 Ισραηλινοί κάθε χρόνο. Το Ισραήλ αποτελεί την κυριότερη αγορά ελληνικών προϊόντων στη Μέση Ανατολή αλλά το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών μεταξύ των δύο χωρών είναι ελλειμματικό σε βάρος της Ελλάδας. Στο Πανεπιστήμιο της Χάιφα λειτουργεί έδρα νεοελληνικών σπουδών που χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από το ίδρυμα Ωνάση ^[16].

Ελληνιστική επιγραφή του 337-286 πΧ στο δάπεδο σημερινής συναγωγής στην Τιβεριάδα.

Διαβάστε επίσης

- Κυπρο-Ισραηλινές σχέσεις

Πηγές

- Ιστορία γέννησης του κράτους του Ισραήλ (http://paremvasi.ntua.gr/keimena/anatoli/israel_2.htm)

Παραπομπές

- ↑ Με βάση το Νόμο της Ιερουσαλήμ η πόλη, ολόκληρη και ενωμένη είναι πρωτεύουσα του Ισραήλ και αποτελεί έδρα της κυβέρνησης, της οικίας του Προέδρου, του Ανωτάτου Δικαστηρίου και του Κοινοβουλίου (Κνσεέτ), όπως επίσης και των κυβερνητικών γραφείων. Τα Ηνωμένα Έθνη και οι περισσότερες χώρες δε δέχονται το νόμο αυτό (δες Kellerman, 1993, σελ. 140) και διατηρούν πρεσβείες σε άλλες πόλεις, όπως το Τελ Αβίβ, η Ραμάτ Γκαν και η Χερτζλίγια. (βλέπε το CIA Factbook (<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/is.html>) και το Χάρτη του Ισραήλ (<http://www.un.org/Depts/Cartographic/map/profile/israel.pdf>)) Η Παλαιστινιακή Αρχή θεωρεί την ανατολική Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα ενός μελλοντικού παλαιστινιακού Κράτους και το τελικό καθεστώς της πόλης αναμένεται εν μέσω συνομιλιών μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστίνιων (δες "Negotiating Jerusalem", University of Maryland (http://www.publicpolicy.umd.edu/IPPP/Fall97Report/negotiating_jerusalem.htm)).
- ↑ «Population figures - End of 2007» (http://www.cbs.gov.il/population/new_2009/table3.pdf) (PDF). Israel Ministry of Foreign Affairs. 31-12-2007. http://www.cbs.gov.il/population/new_2009/table3.pdf. Ανακτήθηκε στις 31-12-2007.
- ↑ ^{3,0} ^{3,1} ^{3,2} CIA World Fact Book (<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/is.html#People>)
- ↑ ^{4,0} ^{4,1} ^{4,2} ^{4,3} «World Economic Outlook Database» (<http://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2009/02/weodata/weorept.aspx?sy=2009&ey=2009&scsm=1&ssd=1&sort=country&ds=%2C&br=1&pr1.x=35&pr1.y=10&c=436&s=NGDPD%2CNGDPDPC%2CPPPGDP%2CPPPPC%2CCLP&grp=0&a=>). ΔΝΤ. Οκτώβριος 2009. <http://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2009/02/weodata/weorept.aspx?sy=2009&ey=2009&scsm=1&ssd=1&sort=country&ds=%2C&br=1&pr1.x=35&pr1.y=10&c=436&s=NGDPD%2CNGDPDPC%2CPPPGDP%2CPPPPC%2CCLP&grp=0&a=>. Ανακτήθηκε στις 18-10-2009.
- ↑ Ελεύθερος Τύπος (<http://www.e-tipos.com/newsitem?id=66402>), *Δύο ρουκέτες ερρίφθησαν από Παλαιστίνιους από τη Λωρίδα της Γάζας*, 19 Δεκεμβρίου 2008.
- ↑ The Guardian (<http://www.guardian.co.uk/world/interactive/2009/jan/03/israelandthepalestinians>), "The Israeli attacks on Gaza", Monday 19 January 2009
- ↑ The Guardian (<http://www.guardian.co.uk/world/2009/jan/11/gaza-israel-letter-british-jews>), "Leading British Jews call on Israel to halt 'horror' of Gaza", Sunday 11 January 2009.
- ↑ Η αιματηρή ισραηλινή επιχείρηση εναντίον του διεθνούς στολίσκου (<http://www.dw-world.de/dw/article/0,,5633198,00.html>.)
- ↑ <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=306269>
- ↑ http://edition.cnn.com/2012/11/17/world/meast/iron-dome-israel-gaza-conflict/index.html?hpt=hp_c1
- ↑ [1] (http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/2/2b/Israel_-_Tel_Aviv_Beach_001.JPG)
- ↑ [2] (<http://photos.upi.com/slideshow/full/00caf3d6b60823609bb/Purim-Celebrations-Israel.jpg>)
- ↑ [3] (<http://no2wars.files.wordpress.com/2009/01/israeli-children-attacking-arab-woman.jpg>)
- ↑ relations (<https://en.wikipedia.org/wiki/Greece%E2%80%93Israel>)
- ↑ ISRAEL'S ENTRY INTO CYPRUS, 1959 - 1963 (<http://meria.idc.ac.il/journal/2003/issue3/jv7n3a5.html>)
- ↑ [4] (http://old.mfa.gr/greek/foreign_policy/amii/israel.html)

Βιβλιογραφία

- Abadi, Jacob (2004), *Israel's Quest for Recognition and Acceptance in Asia: Garrison State Diplomacy*, Routledge, ISBN 0714655767
- Ausubel, Natan (1964), *The Book of Jewish Knowledge*, New York, New York: Crown Publishers, ISBN 051709746X

- Barton, John; Bowden, Julie (2004), *The Original Story: God, Israel and the World*, Wm. B. Eerdmans Publishing Company, ISBN 0802829007
- Barzilai, Gad (1996), *Wars, Internal Conflicts, and Political Order: A Jewish Democracy in the Middle East*, State University of New York Press, ISBN 0-7914-2943-1
- Best, Anthony (2003), *International History of the Twentieth Century*, Routledge, ISBN 0415207398
- Bregman, Ahron (2002), *A History of Israel*, Palgrave Macmillan, ISBN 0333676319
- Broughton, Simon; Ellingham, Mark; Trillo, Richard (1999), *World Music: The Rough Guide*, Rough Guides, ISBN 1858286352
- Cole, Tim (2003), *Holocaust City: The Making of a Jewish Ghetto*, Routledge, ISBN 0415929687
- Crowdy, Terry (2006), *The Enemy Within: A History of Espionage*, Osprey Publishing, ISBN 1841769339
- Dekmejian, R. Hrair (1975), *Patterns of Political Leadership: Egypt, Israel, Lebanon*, State University of New York Press, ISBN 087395291X
- Friedland, Roger; Hecht, Richard (2000), *To Rule Jerusalem*, University of California Press, ISBN 0520220927
- Gelvin, James L. (2005), *The Israel-Palestine Conflict: One Hundred Years of War*, Cambridge University Press, ISBN 0521852897
- Gilbert, Martin (2005), *The Routledge Atlas Of The Arab-Israeli Conflict* (8th έκδοση), Routledge, ISBN 0415359007
- Goldreich, Yair (2003), *The Climate of Israel: Observation, Research and Application*, Springer, ISBN 030647445X
- Hamilton, Victor P. (1995), *The Book of Genesis* (2nd revised έκδοση), Wm. B. Eerdmans Publishing Company, ISBN 0802823092
- Harkavy, Robert E.; Neuman, Stephanie G. (2001), *Warfare and the Third World*, Palgrave Macmillan, ISBN 0312240120
- Henderson, Robert D'A. (2003), *Brassey's International Intelligence Yearbook* (2003 έκδοση), Brassey's Inc., ISBN 1574885502
- Herzl, Theodor (1946), *The Jewish State*, American Zionist Emergency Council, ISBN 0486258491
- Jacobs, Daniel (1988), *Israel and the Palestinian Territories: The Rough Guide* (2nd revised έκδοση), Rough Guides, ISBN 1858282489
- Kellerman, Aharon (1993), *Society and Settlement: Jewish Land of Israel in the Twentieth Century*, State University of New York Press, ISBN 0791412954
- Kornberg, Jacques (1993), *Theodor Herzl: From Assimilation to Zionism*, Indiana University Press, ISBN 0253332036
- Liebreich, Fritz (2005), *Britain's Naval and Political Reaction to the Illegal Immigration of Jews to Palestine, 1945–1948*, Routledge, ISBN 0714656372
- Lustick, Ian (1988), *For the Land and the Lord: Jewish Fundamentalism in Israel*, Council on Foreign Relations Press, ISBN 0876090366
- Mazie, Steven (2006), *Israel's Higher Law: Religion and Liberal Democracy in the Jewish State*, Lexington Books, ISBN 0739114859
- Morçöl, Göktuğ (2006), *Handbook of Decision Making*, CRC Press, ISBN 1574445480
- Mowlana, Hamid; Gerbner, George; Schiller, Herbert I. (1992), *Triumph of the Αρχείο: The Media's War in the Persian Gulf — A Global Perspective*, Westview Press, ISBN 0813316103
- Romano, Amy (2003), *A Historical Atlas of Israel*, The Rosen Publishing Group, ISBN 0823939782
- Reveron, Derek S.; Murer, Jeffrey Stevenson (2006), *Flashpoints in the War on Terrorism*, Routledge, ISBN 0415954908
- Rosenzweig, Rafael (1997), *The Economic Consequences of Zionism*, T Brill Academic Publishers, ISBN 9004091475
- Rummel, Rudolph J. (1997), *Power Kills: Democracy As a Method of Nonviolence*, Transaction Publishers, ISBN 0765805235
- Scharfstein, Sol (1996), *Understanding Jewish History*, KTAV Publishing House, ISBN 0881255459
- Shindler, Colin (2002), *The Land Beyond Promise: Israel, Likud and the Zionist Dream*, I.B.Tauris Publishers, ISBN 186064774X
- Skolnik, Fred (2007), *Encyclopedia Judaica*, **9** (2nd έκδοση), Macmillian, ISBN 0028659287
- Smith, Derek (2006), *Deterring America: Rogue States and the Proliferation of Weapons of Mass Destruction*, Cambridge University Press, ISBN 0521864658
- Stein, Leslie (2003), *The Hope Fulfilled: The Rise of Modern Israel*, Greenwood Press, ISBN 0275971414
- Stendel, Ori (1997), *The Arabs in Israel*, Sussex Academic Press, ISBN 1898723230
- Stone, Russell A.; Zenner, Walter P. (1994), *Critical Essays on Israeli Social Issues and Scholarship*, SUNY Press, ISBN 0791419592
- Torstrick, Rebecca L. (2004), *Culture and Customs of Israel*, Greenwood Press, ISBN 0313320918
- Wenham, Gordon J. (1994), *Word Biblical Commentary*, **2 (Genesis 16-50)**, Dallas, Texas: Word Books, ISBN 0849902010

Στο λήμμα αυτό έχει ενσωματωθεί κείμενο από το αντίστοιχο λήμμα της Live-Pedia. (ιστορικό (<http://www.livepedia.gr/index.php?title={{ 1 }}&action=history>)).

Η εισαγωγή του κειμένου της Livepedia στη Βικιπαίδεια έγινε πριν την 1η Νοεμβρίου 2008, συνεπώς ισχύει η διπλή αδειοδότηση υπό την άδεια CC-BY-SA 3.0 (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>) και την GFDL.

Ανακτήθηκε από "<http://el.wikipedia.org/w/index.php?title=Ισραήλ&oldid=4775846>"

Κατηγορίες: Ισραήλ | Ασιατικά κράτη | Κράτη της Μέσης Ανατολής

Βοηθήστε να βελτιωθεί το λήμμα

Βρήκατε κάποιο σφάλμα ή παράλειψη;
Μπορείτε να το αναφέρετε στην σελίδα συζήτησης για το λήμμα.

Πρόταση για διόρθωση

Αλλά να θυμάστε ότι μπορείτε να προχωρήσετε ο ίδιος στη διόρθωση των λαθών που βρήκατε, πατώντας "επεξεργασία" στην κορυφή της σελίδας (δείτε πως).

- Τελευταία τροποποίηση 20:18, 28 Ιουλίου 2014.
- Όλα τα κείμενα είναι διαθέσιμα υπό την Creative Commons Attribution-ShareAlike License· μπορεί να ισχύουν και πρόσθετοι όροι. Δείτε τους Όρους Χρήσης για λεπτομέρειες.